

Bollmann (CD):

Vi har i den senere tid talt meget om effektivisering af Arbejdsformidlingen, og det er formentlig også nødvendigt, ikke mindst med de nye opgaver, man nu tillægger Arbejdsformidlingen i forbindelse med regeringens offensive arbejdsmarkedspolitik.

Jeg vil gerne sige, at vi betragter forslaget som en opfølgning af de løfter, ministeren gav under debatten om den offensive arbejdsmarkedspolitik. Derfor er vi tilfredse med forslaget. Det er klart, at der kan være nogle ting, vi skal se på i udvalget. Jeg har registreret, at Landsarbejdsnævnet i hvert fald i overvejende grad har tilsluttet sig forslaget, og derfor håber jeg også, vi kan enes om det forslag, når det har været igennem udvalget.

Dohrmann (FP):

Som det er fremgået af tidligere debatter, mener Fremskridtpartiet, at Arbejdsformidlingen faktisk blev varetaget langt, langt bedre, dengang det var fagforeningerne, der stod for det. De mange annoncer, hvor man søger arbejdskraft, og hvor der også er personer, der søger stilling, bekræfter, at Arbejdsformidlingen ikke fungerer, som den skal, og som den burde gøre.

Nærværende forslag vil jeg betegne som et famlende forsøg på eventuelt at gøre det lidt bedre. Jeg synes i særdeleshed, at det spørgsmål, hr. Estrup stillede: hvad vil alt det her koste? bør vi have et svar på her i dag. Men som det ser ud for øjeblikket og med det, der ligger på bordet, og med de uafklarede spørgsmål, der er, kan Fremskridtpartiet ikke støtte forslaget.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS er enig i den hensigt, der er nævnt i bemærkningerne, at styrke AF i den regionale arbejdsmarkedspolitik. Om man gør det bedst ved at udbygge regionaliseringen af ledelsesstrukturen i AF, ved jeg ikke umiddelbart. Dette handler jo dybest set om at opkvalificere og opklassificere nogle AF-chefer til regionschefer. Men vi vil meget gerne være med til at se på det i udvalget, og jeg er for så vidt positivt indstillet over for forslaget.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg har forventninger om, at en gennemførelse af det foreliggende lovforslag vil betyde, at det gode omdømme, som arbejdsformidlingssystemet har opbygget igennem de seneste år, nu yderligere vil blive forbedret. Der er mange tegn på, at arbejdsformidlingssystemets image i befolkningen gradvis er blevet bedre i takt med, at systemet mere er blevet rettet mod det normale arbejdsmarked. Det ses, både når det gælder imødekommelse af erhvervslivets behov og for så vidt angår en bedre betjening af arbejdstagerne.

At arbejdsformidlingssystemet i voksende omfang lever op til forventningerne, fremgår bl.a. af den undersøgelse, som Dansk Arbejdsgiverforening offentliggjorde i september 1986, og som bl.a. belyser virksomhedernes erfaringer med Arbejdsformidlingen. Undersøgelsen viser, at stadig flere virksomheder bliver opsøgt af Arbejdsformidlingen, og at der fra virksomhedernes side gøres øget brug af Arbejdsformidlingen ved ansættelse af nye medarbejdere.

Arbejdsformidlingen har også i sit opsøgende arbejde lagt mere vægt på at få afdækket virksomhedernes arbejdskraftbehov på længere sigt for lettere at kunne forudse problemerne på det lokale arbejdsmarked, altså allerede før problemerne opstår. I denne proces, som allerede har dokumenteret, at arbejdsformidlingssystemet er i stand til at omstille sig i takt med skiftende opgaver, har gruppen af arbejdsformidlingschefer haft en meget væsentlig rolle. Det er imidlertid vigtigt, at denne linie fastholdes og styrkes, og det er netop det, det foreliggende lovforslag tilsigter.

Som det fremgår af, hvad jeg har sagt, er det ikke med lovforslaget tanken at kritisere noget, der er sket i fortiden, på nogen som helst måde. Men der er fortsat behov for en opprioritering af indsatsen mod flaskehalse og af omstillingsprocesser på det ordinære arbejdsmarked. Det er på det regionale niveau, man tidligst kan se, hvor der er ved at opstå problemer på arbejdsmarkedet.

De regionale forskelle har allerede ført til en vis decentralisering af arbejdsmarkedspolitikens beslutninger. Men sammenligner vi med andre områder, f.eks. miljøpolitik og socialpolitik, er der stadig tale om et område, hvor tyngden i beslutningerne ligger på det centrale niveau. Dette er klart u hensigtsmæs-